

Леопольд Беррі намагався не зважати на єнота на дереві за вікном. Однак, як і більшість справ у його житті, це видавалося неможливим. Єнот сидів на гілці, що була якраз нарівні з головою чоловіка. Того, якого юнак мав би слухати, який щойно поставив йому запитання, а хлопець не зовсім почув. Здавалося, ніби єнот навмисне відволікав його. Істота двічі мало не впала з дерева, але їй вдавалося видертися назад, шкрябаючи кігтями та борсаючись усім тілом. А ось щойно її хвіст спалахнув.

Леопольд усвідомив, що природно було б звернути увагу батька й інтерв'юера на охоплену полум'ям тваринку, щоби пояснити, чому він був таким неуважним протягом кількох останніх хвилин. Однак, звісно, він не міг цього зробити, бо насправді хвіст єнота не палав. А самого звіра взагалі не було.

Таке інколи траплялося з Леопольдом.

Коли йому було дванадцять, психотерапевт сказав, що в хлопця гіперактивна уява: він бачить дивні й неможливі речі тоді, коли найбільше хочеться втекти від життя. Раніше Леопольд потерпав від дисоціативних епізодів, але

від останнього нападу минув уже не один рік. Аж раптом тиждень тому він побачив, як дощова хмаринка пливла за стурбованим продавцем фруктів, що йшов по тротуару в Голлівуді. А ще за тиждень до того Леопольд спостерігав крізь лобове вікно застряглої в заторі автівки, як чоловік вирвав собі зуб і вставив його в паркомат, після чого в бруківці утворилася тріщина. Кинувши скрадливий погляд позаду себе, чоловік заліз туди й зник, перш ніж асфальт зімкнувся над ним. Проте ці епізоди були короткими, і Леопольд щоразу запевняв себе, що немає причин перейматися. Хто ж не фантазує час від часу в заторах?

Але зараз енот...

Теперішній епізод тривав довше, ніж той із чоловіком і зубом чи з продавцем фруктів. І це бентежило Леопольда та було страшенно недоречним. Хлопець відчайдушно хотів, аби той енот, якого, зрештою, і не було, просто зник.

Коли раптом звір, роздратовано тріпнувши вогняним хвостом, так і зробив.

Утім, зустріч ішла погано ще до появи енота. Леопольд не намагався навмисне роздратувати інтерв'юера. То був убраний в одяг для гольфу старший дядько, який почав розмову з усмішкою, але тепер мав такий вигляд, ніби теж хотів би бути деінде. Так само Леопольд не прагнув розсердити Ріхтера, свого високого й широкогрудого батька, що починав тихо закипати в сусідньому кріслі. Хлопець справді старався бодай для того, аби заспокоїти тата, але ніяк не міг зосередитися. Сірий костюм, який його змусили вдягнути, в одних місцях був завеликим, а в інших — затісним. Леопольд гадав, що бліда шкіра в нього на обличчі вже палала яскраво-червоним рум'янцем. Він забув більшість із тих відповідей, які завчив через наполягання батька, а ті, що міг пригадати, звучали нещиро. А тепер

хлопець ще й задивився у вікно та дозволив нестерпній тиші розтягнутися аж на шість секунд.

Юнак знову перевів погляд на чоловіка за робочим столом.

— Перепрощую, можете повторити запитання?

Почувся скрип твердої шкіри — Леопольдів батько вчепився пальцями в бильця крісла.

— Леррі просто втомлений, — процідив він крізь вибілені зуби. — Бідолаха так хвилювався за сьогоднішню зустріч, що майже не спав уночі.

Леррі — це прізвисько, яке Леопольд отримав у дитинстві і якого ніяк не міг здихатися. *Леррі Беррі* — звучить як жарт. Єдиною людиною, що називала його на справжнє ім'я Леопольд, була мама. І оскільки з уст усіх інших воно звучало неприродно, хлопець давно вже змирився з Леррі, з іменем, яке змушувало зіщулюватися щоразу, коли хтось вимовляв його вголос.

Чоловік зиркнув на наручний годинник. На стіні кабінету гордо красувалася електрогітара, підписана членами якогось відомого гурту.

— Не треба нервувати, Леррі. У нас просто дружня розмова, — він нагородив його широкою усмішкою, яка мала б заспокоїти Леопольда. — Я спитав: у чому твій найбільший талант? Як гадаєш, що тобі вдається найкраще?

Хлопець прокашлявся. Він відчував, як батькові очі просвердлюють у ньому діру.

— Ну, ем, думаю...

Він спробував відтворити одну із завчених відповідей, щось про лідерство та вміння вирішувати проблеми.

— ...Я не зовсім певен?

— Якщо питаєш мене, Міку, — втрутився батько Леопольда, — то основна проблема Леррі в тому, що в нього забагато талантів. Складно вирішити, куди спрямовувати

енергію. Таке сімейне прокляття Беррі! — він засміявся, немов мотор, що ось-ось захлинеться.

Чоловік ввічливо хихикнув.

— Тоді я полегшу тобі завдання. Як щодо трьох основних?

Розум Леопольда раптом спорожнів. Хлопець помітив, як щось промайнуло між гілками дерева за вікном, але змусив себе не зважати на це. Долоні засвербіли.

— *Леррі*, — шикнув до нього батько. — Не треба соромитися.

— Я не соромлюся, — Леопольд засовався в кріслі. — Мені просто... нічого не вдається добре.

Батько видав здушений звук.

— Та годі тобі, я впевнений, що це неправда, — сказав інтерв'юер.

Однак за відчуттями це все ж скидалося на правду. То були найбільш правдиві слова, які Леопольд вимовив за багато часу. Ось що йому добре давалося, то це дріб'язкові справи, які батько вважав абсолютно беззмістовними: поратися біля старої автівки, возитися з маленькими електричними приладами та створювати домашні фільми за мотивами світу якогось фентезійного серіалу, знятого з ефіру ще до народження Леопольда. Хлопцеві було соромно за такі пересічні навички, тому він про них так і не сказав.

Чоловік кліпнув.

— Не хвилюйся. У мене хист відкривати приховані таланти.

— Дуже на це сподіваюся, — буркнув батько *Леррі*.

На думку Ріхтера Беррі, у світі було два типи людей: переможці й невдахи. Саме про це йдеться в його книзі «*Думай як переможець*», видання якої він перетворив на кар'єру тренера з успіху. Ця професія ідеально йому

підходила, бо здебільшого зводилася до кричання на людей. І доки Ріхтер робив це з усмішкою, напрочуд велика кількість, здавалося б, цілком притомних людей погоджувалася на те, щоби їх лаяли, повчали та принижували в ім'я саморозвитку. Беррі збирав зали клієнтів, що платили за такий привілей.

Ріхтер дуже пишався собою та двома пасинками: Галом і Дрейком. Гал, капітан шкільної команди з реслінгу, і Дрейк, який саме переходив на другий курс факультету бізнесу при Університеті Південної Каліфорнії, ставали справжніми хижакими — копіями широкогрудого вітчи-ма. Однак Ріхтер хвилювався (уже не один рік) за свого біологічного сина: худорлявого мрійливого неуважного хлопця, що не мав жодного помітного хисту чи інтересу до чогось практичного. Він ріс ну... *не* переможцем.

Але Ріхтер не з тих, які здаються.

Він не міг змиритися з невдахою в сім'ї: це просто не пасувало їхньому іміджу. Ріхтер надав синові кілька чудових варіантів майбутньої кар'єри: Леопольд міг вступити на факультет правознавства та потім бути юристом (бажано корпоративним); міг обрати бізнес-справу й стати на шлях до керівної посади (в одній із п'ятисот найбільших компаній із журналу *Fortune*, бо який сенс погоджуватися на менше?); або ж пройти освітню програму з фінансів, що привела б його до приватного капіталу чи інвестиційного бізнесу (в ідеалі в банку «Голдмен», але хлопчина був безнадійний у математиці, тому цей варіант найменш імовірний). Юнакові треба було лише обрати один із трьох шляхів, і тоді, як за помахом чарівної палички, він отримав би неоціненний дар батькової підтримки. Ріхтер, який зробив себе сам, був сином свинаря з бідного містечка на Середньому Заході, і у свої сімнадцять він убив би за таку можливість. Однак Леопольд був ніби кіт: дивакуватий,

лінивий і майже не піддатливий до дресирування. Мати надто поблажливо до нього ставилася, тому тепер, щоби компенсувати це, Ріхтер мусив бути суворим. Юнак цілком ясно дав зрозуміти, що він ніколи не буде вимогливим до себе, і якщо йому дати найменшу можливість, то він усе життя літатиме в хмарах і геть нічого не досягне. Тож, коли після незліченних лекцій і тирад хлопець так і не обрав свій шлях, Ріхтер звернувся до (дуже дорогих) послуг найкращого в Лос-Анджелесі приватного консультанта з питань вступу в коледж — чоловіка, який дивом влаштовував учнів із середніми балами та без будь-яких преференцій у Гарвардський університет, а малолітніх злочинців з бідних сімей — у Стенфордський. Те, що він зумів виділити час для зустрічі, було подарунком долі. І тепер, можливо, просто аби позлити батька, Леопольд пускав цю чудову можливість за вітром.

— А як справи з тестуванням здібностей? — поцікавився Ріхтер.

Куленепробивна усмішка чоловіка згасла.

— Боюсь, воно нам не дуже допомогло.

На гілці знову з'явився єнот, який тепер витягнув задню лапу вгору й старанно вилизувався під нею.

— Результати виявилися трохи... неоднозначними. Його бали не показали жодних особливих здібностей до тієї чи іншої кар'єри, щоправда, це не така вже й рідкість. У тестуванні Леррі набрав рівно середній бал з абсолютно кожного показника, — чоловік видавався майже враженим. — Я ще ніколи такого не бачив.

— Тобто, ви хочете сказати, — розсердився Леопольдів батько, — що він абсолютно посередній.

Радник завагався.

— Гадаю, такі результати свідчать про обмеженість тесту, а не вашого сина. Саме тому ми проводимо такі не-

великі особисті зустрічі з потенційними клієнтами, — слово «потенційними» немовби зависло в повітрі. — Я можу допомогти тобі, Леррі. Але спершу маєш бути зі мною чесним.

«Годі вже називати мене Леррі», — подумав Леопольд. Радник зчепив пальці під підборіддям.

— Забудьмо на мить про коледжі та професії. Найважливіше запитання ось яке: що ти любиш? Чим горіш?

Леопольд інстинктивно хотів дати завчену відповідь, але уважний погляд чоловіка застав його зненацька. Він, здавалося, справді слухав. Леопольд не міг пригадати, коли хтось із дорослих востаннє так робив. Тож хлопець був змушений вчинити так, як майже ніколи не вдавалося перед батьком: сказати щось, схоже на правду.

— Ну, я думаю, що можу непогано монтувати фільми, — ризикнув Леопольд. Він не зміг знайти в собі достатньо відваги сказати «режисувати фільми», та й монтування звучало як більш реалістична, та все ж престижна кар'єрна перспектива.

Чоловік нахилився вперед, киваючи головою.

— Хотів спитати, можливо... кінематограф?

Батько змахнув рукою.

— Тільки чотири роки лисого ганяти.

— Власне, кінематограф може бути ідеальним варіантом, — втрутився радник. — Із цим я можу працювати.

Леопольд відчув, як у грудях спалахнула іскорка надії. Можливо, усе його життя зміниться, відчиняться двері, про існування яких він навіть не знав. Але тоді чоловік додав:

— Тобі слід обміркувати кар'єру, пов'язану із законом про розваги. Деякі найбільш заможні юристи, яких я знаю, працюють із кіностудіями, — і коли він узявся описувати розкішний будинок у Малібю, що належить